

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6018200491
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Šabová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2026:6018200491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): D. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom N.. S. XX, XXX XX X. L., právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., so sídlom Račí potok 2385/30, 040 01 Košice - mestská časť Sever, IČO: 53 769 589, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 238637/2018 zo dňa 26. apríla 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. BB-24S/96/2018 zo dňa 26.06.2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca podal dňa 30.03.2007 daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2006. Na základe kontroly dane z príjmov fyzickej osoby Daňový úrad Banská Bystrica (ďalej „správca dane“) vyrubil žalobcovi platobným výmerom rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 57 496,51 Eur. Po zrušení tohto rozhodnutia žalovaným vydal správca dane dodatočný platobný výmer zo dňa 14.08.2012, ktorý žalovaný potvrdil rozhodnutím zo dňa 06.12.2012. Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu žalobcu, rozsudkom č. k. 23S/43/2013-96 zo dňa 16.10.2013, ktorý potvrdil Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4Sžf/2/2014 zo dňa 12.02.2014.

2. Následne žalobca podal návrh na obnovu predmetného daňového konania, ktorý žalovaný zamietol rozhodnutím zo dňa 14.05.2014. Žalovaný následne vyhovel protestu prokurátora a rozhodnutím zo dňa 27.04.2017 zrušil svoje rozhodnutie o nepovolení obnovy daňového konania. Správca dane v obnovenom konaní rozhodnutím č. 1401778/2017 zo dňa 20.10.2017 vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 57 496,51 Eur. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 238637/2018 zo dňa 26. apríla 2018 tak, že rozhodnutie správcu dane potvrdil.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

3. Správnu žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a správcu dane, vrátane postupu, ktorý im predchádzal, ich zrušenia a vrátenia veci správcovi dane na ďalšie konanie a rozhodnutie. V podstatnom namietal:

- uplynutie prekluzívnej lehoty v zmysle § 69 ods. 2 zákona č. 563/2009 o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov;
- nesprávne doručovanie napadnutého rozhodnutia;

- vecnú správnosť rozhodnutí, pretože v obnovenom procese správca dane neposkytol žalobcovi súčinnosť na objasnenie rozhodujúcich skutočností pre správne určenie výšky dane;
- chybu vo výroku napadnutého rozhodnutia, ktorý hovorí o zdaňovacom období roku 2006 a dani uvedenej v daňovom priznaní doručenom dňa 30.03.2017, hoci žalobca žiadne daňové priznanie v roku 2017 nepodával.

4. Žalovaný sa vo vyjadrení k správnej žalobe podrobne vyjadril k počítaniu lehoty a k jej zachovaniu, k doručovaniu napadnutého rozhodnutia, pripustil chybu v písaní vo výroku napadnutého rozhodnutia, čo však nepovažoval chybu zakladajúcu nezákonnosť rozhodnutia a navrhol, aby správny súd žalobu zamietol.

5. Žalobca v replike reagoval na spôsob výpočtu dodržania prekluzívnej lehoty, poukázal na nedôsledne zistený skutkový stav, skutočnosti týkajúce sa konania na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23S/43/2013 a skutočnosti týkajúce sa konania na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod č. k. 1T/52/2016, kde tento súd mal žalobcu odsúdiť pre zločin skrátenia dane a poisťného, pričom základom pre jeho odsúdenie malo byť rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/43/2013. Žalobca tvrdil, že sa tohto trestného činu nedopustil, všetko dokladoval a daňový nedoplatok nezaplatil iba preto, že takú sumu nemal.

6. Žalovaný v duplike zotrval na správnosti výpočtu zachovania lehoty na vyrubenie dane aj správnosti svojho rozhodnutia.

7. Správny súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej „SSP“) správnu žalobu zamietol.

8. K zachovaniu lehoty v zmysle § 69 ods. 2 daňového poriadku uviedol, že povinnosť podať daňové priznanie za rok 2006 žalobcovi vznikla v roku 2007 a napadnuté rozhodnutie žalovaný vydal dňa 26.04.2018. Žalobca opomenul vziať do úvahy obdobie, kedy táto lehota neplynula, a to obdobie rozhodovania vo veci Krajským súdom v Banskej Bystrici na základe žaloby podanej žalobcom v konaní vedenom pod č. k. 23S/43/2013 a konaním o odvolaní v tejto veci na Najvyššom súde SR pod č. 4Sžf/2/2014. V zmysle § 69 ods. 1 daňového poriadku nemožno vyrubiť daň po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie. Právo vyrubiť daň preto malo zaniknúť dňa 31.12.2012. Táto 5-ročná lehota sa však v zmysle ust. § 69 ods. 2 daňového poriadku predlžuje o ďalších 5 rokov, ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane alebo uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov, a to od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumieť. Takýmto úkonom je podľa § 69 ods. 3 daňového poriadku protokol z daňovej kontroly, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 20.01.2012, a teda lehota na vyrubenie dane sa predĺžila do 31.12.2017. Správca dane vyrubil daň dodatočným platobným výmerom zo dňa 14.8.2012, ktorý potvrdil žalovaný rozhodnutím zo dňa 06.12.2012. Následne žalobca podal na Krajskom súde v Banskej Bystrici žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorá bola správne súdu doručená 05.03.2013, a súd ju rozsudkom sp. zn. 23S/43/2013-96 zo 16.10.2013 zamietol. Tento rozsudok sa stal v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/2/2014 zo dňa 12.02.2014, právoplatným dňa 06.03.2014. V období, kedy sa viedlo konanie v tejto veci na Krajskom súde v Banskej Bystrici a na Najvyššom súde SR, t. j. od 05.03.2013 do 06.03.2014 (367 dní), neplynú lehoty na vyrubenie dane podľa § 69 daňového poriadku. Lehota na zánik práva na vyrubenie dane, ktorá mala skončiť dňa 31.12.2017, sa preto predlžuje o tento čas, t. j. o 367 dní, t. j. do 02.01.2019. Vzhľadom na to, že správca dane po povolení obnovy konania vydal rozhodnutie dňa 20.10.2017 a žalovaný napadnuté rozhodnutie dňa 26.04.2018 (právoplatné dňa 17.05.2018), je zachovaná 10-ročná lehota na vyrubenie dane, ktorá mala na základe vyššie uvedených skutočností uplynúť až 02.01.2019.

9. K doručovaniu súd poukázal na ust. § 31 ods. 2 daňového poriadku. Napadnuté rozhodnutie žalovaný doručoval žalobcovi do vlastných rúk. Zásielka bola prvýkrát neúspešne doručovaná žalobcovi dňa 30.04.2018 spolu s výzvou, ktorou bol žalobca upovedomený o opakovanom doručení. Pokus o opakované doručenie bol vykonaný dňa 02.05.2018, a keďže žalobca si zásielku neprevzal, bola uložená dňa 02.05.2018 na pošte. Keďže zásielka nebola žalobcom prevzatá ani v 15-dňovej odbernej lehote odo dňa jej uloženia, bola vrátená žalovanému dňa 22.05.2018 ako „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. V zmysle § 31 ods. 2 daňového poriadku sa táto zásielka považuje za doručенú „fiktívnu doručenia“ dňa 17.05.2018.

10. Pokiaľ žalobca namietal, že si túto zásielku chcel prevziať následne osobne od žalovaného, čo mu nebolo umožnené, správny súd uviedol, že žalovaný nebol oprávnený odovzdať mu túto konkrétnu zásielku, ktorá už mu bola v zmysle ust. § 31 ods. 2 daňového poriadku fiktívne doručená, pretože obálka aj so svojím obsahom je dôkazom o fikcii doručenia tejto zásielky, od ktorej sa odvíja aj určenie nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Pokiaľ žalobca chcel fyzicky dostať do rúk rozhodnutie, ktoré bolo obsahom fiktívne doručenej zásielky, mohol v zmysle § 23 ods. 2 daňového poriadku požiadať

správca dane o vydanie rovnopisu napadnutého rozhodnutia, resp. fotokópie alebo listinnej podoby elektronického dokumentu, pričom na jeho požiadanie by správca dane osvedčil jeho zhodu s originálom. Ostatné námietky súd považoval za nedôvodné, vzhľadom k tomu, že svoje tvrdenia žalobca nijako nepreukázal, resp. nekonkretizoval, ktoré ustanovenia a ktorého zákona mali byť porušené.

11. Rovnako žalobca neuviedol, aký vplyv majú mať na zákonnosť napadnutého rozhodnutia skutočnosti, spočívajúce v namietanej neposkytnutí súčinnosti žalovaným. Súd poukázal na to, že rozsah a obsah prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia je striktné vymedzený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými v správnej žalobe, a takéto námietky považoval len za vyjadrenie všeobecného nesúhlasu žalobcu s postupom prvostupňového orgánu i žalovaného.

12. Chybu vo výroku napadnutého rozhodnutia súd považoval len za chybu v písaní dátumu, ktorá nespôsobilá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

13. Na nové námietky žalobcu uvedené v replike súd neprihliadol, pretože neboli uplatnené v podanej správnej žalobe ani doplnené v lehote na podanie správnej žaloby a navyše sa týkali predchádzajúceho konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici a trestného konania a odsúdenia žalobcu, čo nebol správny súd oprávnený v tomto konaní skúmať.

III. Kasačná sťažnosť a konanie na kasačnom súde

14. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

15. Nesprávne právne posúdenie videl sťažovateľ v tom, že správny súd nesprávne predĺžil lehotu na zánik práva vyrubiť daň o 367 dní, keďže takéto predĺženie sa podľa neho vzťahuje len na prípady, kedy súd žalobe vyhovie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Ďalej mal za to, že lehota podľa § 69 ods. 2 je objektívna a nie je možné na ňu uplatniť ustanovenia o spočívaní lehôt, čo má podporovať aj rozsudok Najvyššieho súdu SR (ďalej „NS SR“) sp. zn. 3Sžf/55/2014.

16. Ďalej namietal, že k niektorým tvrdeniam sťažovateľa ohľadom nesprávneho doručovania súd uviedol, že ich sťažovateľ nepodporil dôkazmi, a preto sa nimi nezaoberal. Sťažovateľ tvrdí, že vytýkané skutočnosti žalovaný v zásade nepoprel a vyplývajú zo spisu.

17. Sťažovateľ opäť poukázal na trestné konanie sp. zn. 1T/52/2016 voči jeho osobe, z ktorého má vyplývať nezákonnosť postupu kontrolórov daňového úradu, na ktorú poukazoval. Navrhol kasačnému súdu, aby si predmetný spis pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom.

18. Ďalej tvrdil, že došlo k porušeniu § 23 daňového poriadku o práve nazerať do spisov. Z rozsudku NS SR sp. zn. 2Sžfk/7/2016 vyplýva, že ak je protokol označený ako nezákonný dôkaz, chýba výsledok daňovej kontroly. Zákonným protokolom je podľa sťažovateľa však len protokol vyhotovený po splnení zákonných podmienok, teda i tých, ktoré umožňujú daňovému subjektu uplatniť si svoje práva. Keďže úrad porušil práva daňového subjektu, protokol je nezákonný.

19. Napokon uviedol, že súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkami týkajúcimi sa daňovej kontroly, (umožnenie vyjadriť sa k otázkam správca dane a doplniť listinné dôkazy a nazerať do spisu). Záver súdu, že svoje tvrdenia ničím nepodložil, považoval za formalistický, pretože tieto skutočnosti uvádzal vo všetkých svojich podaniach, nie až v konaní pred súdom, a sú obsiahnuté v spise, čo súd opomenul vyhodnotiť.

20. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril tak, že táto obsahuje podobné námietky ako žaloba a správny súd sa s nimi vysporiadal. Zotrvával na správnosti svojho rozhodnutia, súhlasil s rozsudkom správneho súdu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

21. Sťažovateľ osobne, nie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, zaslal dňa 06.08.2025 kasačnému súdu e-mail, kde uviedol, že mu bola doručená zásielka od Slovenskej konsolidačnej, a. s., na ktorú žalovaný postúpil pohľadávku - nedoplatok, s výzvou na úhradu daňových nedoplatkov. Za nezaplatenie nedoplatku bol už raz odsúdený trestným súdom v konaní sp. zn. 1T/52/2016, a preto nemôže byť za tento skutok dvakrát postihovaný, teda žalovaný ho nemôže dať najskôr trestne stíhať a potom po odsúdení ešte vymáhať či obchodovať s totožnou pohľadávkou. Ak by bol nedoplatok vymožený, potom nedošlo ku kráteniu dane, ale trestný súd takýto výklad nepripustil. Za jeden skutok nemôže byť sťažovateľ dvakrát postihovaný. Táto skutočnosť podľa sťažovateľa predstavuje skutočnosť, ktorá neexistovala v čase podania kasačnej sťažnosti. Opäť navrhol kasačnému súdu pripojiť trestný spis sp. zn. 1T/52/2016 a spis Slovenskej konsolidačnej, a. s. č. 101225/2025.

IV. Posúdenie kasačného súdu

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných

bodov (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Ohľadom doplnenia kasačnej sťažnosti kasačný súd poukazuje na § 445 ods. 2 SSP a v ňom premietnutý princíp koncentrácie, spočívajúci v nemožnosti zmeny a doplnenia sťažnostných bodov po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Rozsudok správneho súdu bol sťažovateľovi doručený 11.08.2024, kasačná sťažnosť bola podaná dňa 10.09.2024 prostredníctvom emailu, doplnená dňa 20.9.2024. Z uvedeného vyplýva, že podanie zo dňa 06.08.2025 bolo podané po uplynutí lehoty podľa § 443 ods. 1 SSP. Navyiac, v kasačnom konaní platí zásada povinného zastúpenia advokátom (§ 449 SSP), čo sťažovateľ nedodrжал. Z tohto pohľadu kasačný súd prihliadol len na tú argumentáciu, ktorá bola obsiahnutá v kasačnej sťažnosti, podanej právnym zástupcom sťažovateľa.

24. Sťažovateľ navrhoval doplniť dokazovanie pripojením vyššie uvedeného trestného spisu. Podľa § 454 SSP je na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia správneho súdu a kasačný súd viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal správny súd. Skutkový stav veci a ani výsledky dokazovania sa nemôžu pred kasačným súdom meniť. Pred kasačným súdom je dokazovanie v zásade vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti kasačnej sťažnosti, príp. existencie kasačných dôvodov. Kasačný súd rozhoduje len na základe skutočností a dôkazov, ktoré obsahuje súdny spis a administratívny spis. Avšak ani v tomto prípade sa nemôžu uplatňovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré nie sú zachytené v spisovom materiáli, práve naopak, jeho obsah je meradlom toho, či tu je daný kasačný dôvod (bližšie vid'. Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1693 - 1698.). Z uvedeného dôvodu kasačný súd dokazovanie v zmysle návrhu sťažovateľa doplniť nemohol. Kasačný pre úplnosť dodáva, že predmetom súdneho prieskumu v tomto súdnom konaní je postup a rozhodnutie žalovaného a napadnutý rozsudok správneho súdu, nie iné rozhodovacie procesy týkajúce sa osoby sťažovateľa.

25. Kasačná sťažnosť môže byť odôvodnená iba dôvodmi podľa § 440 ods. 1 SSP, ktoré musia byť vymedzené tak, že sťažovateľ uvedie, v čom spočíva konkrétna procesná vada, vada zmätočnosti, resp. uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 440 ods. 2 veta prvá SSP). Dôvody kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť poukázaním na podanie, ktoré sťažovateľ urobil v konaní pred krajským súdom (§ 440 ods. 2 veta druhá SSP). Sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP musí sťažovateľ vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a zároveň uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci správnym súdom.

26. Námietky sťažovateľa, týkajúce sa záverov o porušení procesných práv sťažovateľa (práva nazerať do spisu, práva vyjadriť sa k otázkam správcu dane a ďalšie), smerujú k postupu správcu dane. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti len veľmi všeobecne opakuje svoje výhrady, resp. tvrdí, že jeho procesné práva boli porušené, ale nereaguje na závery správneho súdu. Správny súd pritom na žalobné námietky v miere, do akej to umožňovala podaná žaloba, reagoval a poskytol sťažovateľovi podrobné odôvodnenie. Odôvodnenie a závery správneho súdu sú zrozumiteľné a preskúmateľné, avšak pokiaľ sťažovateľ neprezentuje vlastné právne posúdenie, ktorým by vyvrátil závery správneho súdu, resp. nekonkretizuje, voči akým záverom správneho súdu jeho argumenty smerujú, neumožňuje kasačnému súdu vykonať kasačný prieskum. Na tieto výhrady sťažovateľa preto kasačný súd nemohol reagovať.

27. Pokiaľ sťažovateľ vyčíta správne súdu, že sa viacerými jeho tvrdeniami nezaoberal, hoci sú obsahom spisu, resp. žalovaný ich nespochybnil, tu sa kasačný súd v plnom rozsahu so správnym súdom stotožňuje a poukazuje na § 134 ods. 1 SSP, podľa ktorého je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. V zmysle koncentračnej zásady je uvádzanie skutkových okolností a právneho posúdenia veci a označovanie dôkazných návrhov obmedzené len do uplynutia lehoty na podanie žaloby (okrem výnimiek v zmysle § 134 ods. 2 SSP, ktoré nie sú pre prejednávanú vec relevantné). Správny súd preto nie je oprávnený za sťažovateľa konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia v administratívnom spise vyhľadávať.

28. Kasačný súd nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu sťažovateľa ohľadom plynutia 10-ročnej lehoty podľa § 69 ods. 2 daňového poriadku. Relevantnou právnou úpravou sú nasledovné ustanovenia:

Podľa § 69 ods. 2 daňového poriadku ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane alebo uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov,1) plynú lehoty podľa odseku 1 znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyzrozmeneý. Vyrubiť daň alebo rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov1) možno najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie

alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 SSP ak osobitný predpis upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty (ďalej len „správny delikt“) určuje lehoty na zánik zodpovednosti, prípadne na výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tohto zákona neplynú. Obdobne to platí o lehotách na zánik práva vo veciach daní, cla, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, rozpočtu Európskej únie, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov.

Sťažovateľ bez bližšej argumentácie nesúhlasí so záverom správneho súdu, že 10-ročná lehota podľa § 69 ods. 2 daňového poriadku počas konania podľa SSP neplynie, pričom si sám protirečí, keď jednak tvrdí, že „predĺženie“ lehoty o čas súdneho konania sa týka len situácií, keď súd vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, a súčasne tvrdí, že vzhľadom na objektívny charakter tejto lehoty sa na ňu ustanovenia o spočívaní lehôt neuplatnia. Správny súd v rozsudku vysvetlil, ako dospel k záveru o zachovaní tejto lehoty vzhľadom na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici a NS SR (viď. sumár v bode 8. tohto rozsudku kasačného súdu). Kasačný súd s uvedeným záverom s ohľadom na znenie § 71 ods. 1 SSP súhlasí. Z tohto ustanovenia, všeobecne sa vzťahujúceho na zánik práva vo veciach daní, nevyplývajú výnimky tvrdené sťažovateľom. Uvedené nevyplýva ani z rozsudku NS SR sp. zn. 3Sžf/55/2014, naopak, tento rozsudok explicitne uvádza, že v zmysle § 246d O.s.p., čo bola totožná právna úprava predchádzajúca ust. § 71 ods. 1 SSP, lehota na vyrubenie dane správcovi dane počas súdneho konania neplynula.

29. Kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP sťažovateľ nekonkretizuje. V texte kasačnej sťažnosti síce zmieňuje dve rozhodnutia NS SR, ale neuvádza, v čom sa od nich mal správny súd odkloniť, ani že by išlo o rozhodnutia spĺňajúce požiadavku ustálenej rozhodovacej činnosti (viď. rozhodnutie kasačného súdu sp. zn. 2Sžfk 45/2020, bod 19.) Ani tento kasačný dôvod preto nebol relevantný.

V. Záver

30. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovateľ spochybňoval predmetné rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu a preto ju podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

31. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešnému sťažovateľovi ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplýva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.